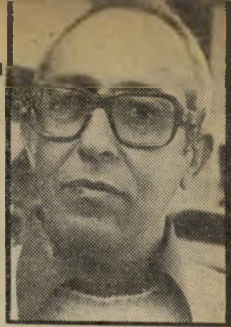

יעקב שרת / איש אמדים הפריץ או הנלב

חה טובה. אורי זוהר (בן עקרב) עשה תפנית קיצונית בחייו, ועד היום רבים המצפים או המאמינים שיחזור. המיקצועות המושכים את העקרבים קשורים בדברים הנמצאים מתחת לפני השטח. החוש הפסיכולוגי המפותח שבו ניחנו מושך רבים מהם לעסוק במיקצוע זה. הנטייה לשמור סוד, ולהפנים כל מידע, לקרוא מחשבות הזולת, ולראות מבעד לדברים, מושכת אותם למיטרה, מודיעין, ובילוש.

הצורך לרדת לעומקם של דברים מפנה רבים לעסוק במחקר מדעי.

מרס משפיע עליהם לעסוק בתעשייה, מתכות, כימיקלים, צבא, יצירת תחמושת פיתוח אמצעי-לוחמה חדשים, וניתוח פלטו משפיע עליהם לעסוק במתמטיקה, פיסיקה, כימיה, ביולוגיה, חקר החיים, גנטיקה רפואה, גניקולוגיה, פרה-פסיכולוגיה, ספיריטואליזם, אסטרולוגיה, חקר הנפש ורפואה. פלטו האחראי על תחילת החיים וסופם גורם להם לעיתים שיעבדו בעבודות הקשורות ל"סיום החיים".

בריאותם של העקרבים על פי רוב טוב, בהם חולים לעיתים-רחוקות, וגם אם

חיים חפר

נפגע בקלות ושומר טינה

הם חולים ממש, יכולת ההחלמה שלהם טובה מאוד והם קמים מחליים כאנשים שזה עתה נולדו מחדש. הם דואגים לשימור זהותם כנוכח, ומשתדלים לעסוק בעיסוק ספורטיבי כלשהו על-מנת לשמור על כושר גופני טוב.

באהבה הם כמו שאר מזלות המים, מונעים בכוח הרגש, רגשותיהם אינטנסיביים ובעלי עוצמה. תשוקותיהם עזות, והמין מעניין אותם כשלעצמו. לתחום המיני השפעה מהפנטת לגביהם, העקרב אוהב לחוש בהשפעת כוחו על נשים. נשים רבות נמשכות לעקרב כפרפר לאש, המשיכה עוצמה אך גם הכוונה גדולה. גם לאחר נישואיו הוא עלול להמשיך בחיי מין מחוץ למיטרתו. בגלל משיכתו לתחום זה, וגם בגלל הצורך להוכיח לעצמו שהוא עדיין מושך את הנשים אלו בצורה מגנטית.

לאשה הנשואה לבן עקרב לא קל לעמוד בפני האנרגיה הקיצונית, חוסר הדבקות, העוקצנות והקנאות. קשה על עקרב מסוגל למתוח ביקורת קשה על אשתו ולפגוע בה לפני ידידיו. אולם רק מי שמחלקת את חייה עם עקרב יודעת, שבתוכו הוא מסור לה, אחראי ואוהב. ובשעת צרה הוא נאמן, מעודד ומהווה מישעת חזקה.

עקרבים מפורסמים: שרל דה גול, מר-טיין לותר, פאבלו פיקאסו, גרייס קלי, פיודור דוסטויבסקי, ואצלנו, הזמר ישראלי אל גוריון, הצייר איוון שובל, המשורר חיים חפר, הקריין יצחק פרי, איש ה"טלוויזיה דן שילון, והלוחמת למען ה"נשים תחיה בת אורן.

אנטי-אנטישמיות

ב"מעריב" כבר עמד גידעון צור המסתורי על איחילוקת המעורבות בענייני זרים, כלומר אם אני מתערב בענייניך, איבדתי בכך את הזכות להתנגד להתערבותך בענייני. אבל זה רק עניין שולי בכל הפרשה של ישראל והאנטישמיות המשתוללת בצרפת.

העניין העקרוני הוא זכות ההתערבות של מדינת-ישראל בחיי יהודים שאינם מכירים בה נכצנים, שאלה זו אינה פשוטה כלל וכלל, וקודם כל יש לדעת זאת. אילו כל יהודי התפוצות באשר הם היו נתונים בתהליך של עליה לישראל, כלומר רואים את עצמם מועמדים לקבלת אזרחות ישראלית בקרוב, כי אז אולי הייתה לממשות ישראל זכות גדולה יותר מכלל ממשלה אחרת בעולם למשל על ביצוע מעשים אלימים כלפיהם; ובייחוד דברים אמורים ביהודים שארצות מגוריהם אין הם חופשים להתארגן ולגבש את רצונותיהם ולממשם, לרבות בצורת עליה.

היה זמן — בשנותיה הראשונות של ישראל — שההישג ההיסטורי העצום של הריבונות היהודית מקץ אלפיים-שנות גלות הערה בקברניטי ישראל תחושת מרכזיות ועליונות כלפי התפוצות, לרבות אלו שמוני יהודים רבים יותר משמנתה ישראל; שרר גם ביטחון בלתי-מסויג. לא רק בכך שצידקת הרעיון הציוני כבר הוכחה סופית ובמוחלט, אלא גם בכך שאנו, בישראל, יודעים טוב יותר מהיהודים בתפוצותיהם מה טוב ומה לא טוב להם, מה עליהם לעשות ומה לא, ואפילו מותר לנו לנקוט צעדים — בלי להיוועץ בהם — שיחזקו את התהליכים שלדעתנו חייבים להתחולל לגביהם — ויפה שעה אחת קודם.

תקופה זו חלפה, כמדומה. ההיסטוריה הארוכה של העם היהודי והקצרה של מדינת-ישראל הוכיחו בעליל כי רוב העם הזה איבד את יצר הקיום הריבוני. זה אולי עובדה טראגית, מצערת, ומתסכלת וכו' — אבל עדיין עובדה, כפי שטראגית, מצערת ומתסכלת וכו' היא עובדת אי-היות מדינת-ישראל מקלט בטוח.

לא מזמן נתקלתי בעיתון ישראלי בידעה מזוהר, שיפרה מפי מקורות זרים כי ליהודי ביירות הגיעה המלצה מטעם ממשלת ישראל להסתלק משם, מפני שעומדים להתרחש דברים שעלולים להוליד לפניהם בהם. לא חשוב מה עמד להתרחש והאם התרחש; חשוב, שלפתע מתחוויר לך שיש יותר מיהודי אחד בלבנון השכנה, שאינה סגורה ומסוגרת כסוריה, הכוללת את יהודיה על מסגר ובריה, וכלפי עדה שאננה מדי זאת, החיה כמטווחייד מגובל, צריכה ממשלת-ישראל להתבונן, ולהדבר על הנסיון ביהודי איראן מאז נפול השאה.

היהודים ברחבי עולם אינם באים. הם מצביעים בישבניהם. במצב זה — שכמונן עשוי להשתנות מדי רגע — ראוי לממשלת ישראל להצטנע כלשהו ולצנר את מעט האנרגיה הציונית האמיתית לא בהצהרות נפעמות וריקניות נוסח "לא עוד!" (ובעיקר נגד ארצות שעימן לישראל "חשבונות", כגון גרמניה וצרפת; אין לצפות להצהרות ישראליות מופצצות נגד מעשי אלימות אנטי-יהודית בארצות-הברית, למשל), אלא בזירוז תהליך הפיכת ישראל אם לא למקלט בטוח, לפחות למקלט חמים ואהי.

כן, אבל מה יהיה על האנטי-שמיות? איך אפשר לזלזל בתופעה האיומה הזאת?

יקירי, מי אמר שצריך לזלזל? כבר ביאליק אמר בשעתו על עם ישראל: "הוא לא ייקף עד אם לא יעירו השוט!" ולנו לא נותר אלא לעשות משהו, כדי שהמקיצים המעטים או הרבים יבואו הנה, ולא, למשל, לקנדה. הינחיו איפוא לאנטי-שמים, לכוח הדוחף, ותנו דעתכם לישראל, לכוח שצריך למשוך, לאנטי-אנטישמיות חיובית.

פחות חשמל.

אם בכלל

אדון כלבוטק, אם כל נורה שעם ישראל מכבה חוסכת תשלום לצרכן ומטבע זר למדינה, מדוע לא עשית את ניסיון כיבוי-האורות הלאומי לפני הוויכוח על שעון הקיץ?

אדון חברת-חשמל, אם הניסיון המאלף בכיבוי-אורות (של כלבוטק) הצליח — כאילו לא ידעת זאת מראש — מדוע לא עקרת המס כאשר בוטל שעון-הקיץ והוחזר שעון-החורף בטרם עת? מה, אתה לא יודע שבש בבוקר אור, ובחמש בערב כבר חושך? ותסלח לי, יש לי עוד שאלה: כשעשו את הניסיון הזה בכלבוטק שמתילב, שבכל זאת נשארו פה ושם כמה נורות דולקות במרחב הישראלי — האם זה היה בבתי נהגי-חשמל-חינם? דרך אגב, אני חשכן מקצועי שמכבה נורות בחדרים ריקים זה שנים (זה בא לי בירושה מסבתי החשכנית סגפנית). יש לכם עצות חיסכון גם לטיפוס כמוני?

אי-אפשר לכפור בעובדות חותכות. שיטת "או הפריץ או הכלב" ממשיכה לעבוד ולפטר לעם שהורגל בחיים מהיום למחר, מהיום למחר, או נכון יותר הותנה בהם, לשרוד איכשהו, כלומר להתקיים דור-ידורות קיום על-תנאי, קיום של אלתור, לא אחת תוך הליכה-על-הסף ולא שתיים תוך קיצוץ אברים וריסוק עצמות ושאר פורענויות שחיו לעלות לעלות לו בעצם קיומו ובוודאי המעיטו דרך קבע את מספרו.

אין ספק, מילחמת עיראק-איראן דקרה את העולם בסיכה חדה והכאב העז משכיח לרגע את מכאובי הסיכסוך הערבי-ישראלי. יכה הסוגי בשיער, ויסתבכו להם הערבים זה לימין זה וזה לימין זה, והעולם ייווכח שלא אהנונו מקור הצרות וכך תבוא לנו רוחה וישועה, ולו עד שהמילחמה המשונה הזאת תיגמר — השד יודע איך — ובניתיים נספה את הגולן.

קשה, קשה להתווכח עם עובדות. מילחמת עיראק-איראן, שלאחר מעשה היתה צנויה כל כך, הפתיעה את כל החכמים והנבונים, ועדיין ממשיכה להפתיע. הנה, תחילה ניבאו הכל הצלחה מסחררת לעיראק בעלת הצבא האדיר ביותר באזור במאבקה בצבא מתפורר. אחר-כך התברר שאיראן, אשר מסתבר כי לא התפוררה לגמרי, מפליאה מכותיה בעיראק (עד כדי הפצצת כור גרעיני!) אחר-כך שוב נראה כי העיראקים, בכל זאת, הם היחידים המסוגלים להלום, שכן לאיראנים אין צבא כלל. מי יודע, מה יבואו לנו מחר?

ככל שאיראן מוכה יותר ויותר, היא עשויה להתרפא בהלם מן החומייניזם ולהעזר באמריקאים, כשם שהיא עשויה להזדמן מין או "להזמין" סיוע סובייטי. המפה מלמדת, שלאיראן גבול משותף אחד למדי עם ברית-המועצות (בהיותי באיראן טיילתי בלאתוך ארץ מקטעי גבול זה, המתמשך מן העיירה אסטארה שלחוף הים הכספי ועד העיר ארדביל, חלקו בתוך יער-עד יפהפה, וראיתי במו עיני את סימוני הגבול האיראני העלובים לאורך דרך עפר, מול מסכי-התיל הרבים והמשוכללים, ומגדלי התצפית המצופים תוצרת הסוציאליזם המשחרר — עדות מובהקת לביטחון העצמי האיראני ולפחדו ברית-המועצות; לא יכולתי שלא לתהות כיצד זה, אם ברית-המועצות מטבע בריתה גורם תוקפני ואימתני, היא מקיפה את עצמה בחומות שונות ומישונות סביב סביב, כמתגוננת על נפשה — האם זה בלורך הסוואת כוונותיה האמיתיות?). מכל מקום, יש גבול איראני-סובייטי משותף, מה שאין כן לגבי עיראק, ויש בלברית-המועצות ניסיון בהקמת שתי, דמוקרטיות עממיות" נוסח מזרח-אירופה בתחומי איראן בשלהי מילחמת-העולם השנייה — שלא הצליחו והתקבלו בשעתן.

אז הכל יכול להיות, אם כי את חסידי תורות התוקפנות הסובייטית היוזמה או המזדמנת ראוי לשאול מה, בעצם, מפריע לרוסים לצעוד עכשיו לתוך צפון איראן, בטענה המוחצת שבגולם הדרומי נתון בסכנת התלקחות, ומצד אחר איש עוד לא יודע מה יתחולל בעיראק ובשכנותיה הערביות, וכך, אלמלא האינפלציה המשתוללת, יכול הישראלי להתברך, כביכול, בהרווחה מדינית וצבאית.

אני אומר, "כביכול" לא מפני שאני סבור שהרווחה זו מדומה, אלא מפני שהישראלי המצוי אינו יכול להרווח לעצמו לשקוט ולרגוע. מכאן התקפריה-היגוש המגוחכים נוכח ריבוי אוניות-מיטען בנמל עקבה (תארו לכם איזה פרוספריטי היה בבית-שאן, אילו תעלת הימים כבר הייתה עוברת שם, במקום עמוק במאדמה איש-ש בונב) ונוכח סיוע חסיין לעיראק (החצוף הזה מסרב בעקשנות חסרת פשר להצטרף ל"מערך" למרות כל האופציות), ונוכח הידוק קשרי סוריה ורוסיה (למרבה מזלה של ישראל, שכן אילו בעטו הסורים ברוסים, כאחימה המצרים, והיו מכניסים פנימה את האמריקאים כנ"ל, היו סיכוייהם לקבל את שטחם הכבוש על-ידי ישראל גדלים שבעתיים). התקפריה-היגוש הללו משמרים את המתח הישראלי המפניתי — אחריה היה שיעור תאוונת הדרכים עולה תשלולות — ומספקים לממשלה יסוד לדרוש תיאום איסטרטגי עם ארצות-הברית, שבעברית בסיסית פירושו הרכשת נשק בתנאים נוחים.

כל זה טוב ויפה, אך כמו שדודי המופלא יהודה, שהיה נוהג לדקור את עצמו בסיכה כדי להסיח דעתו מכאב שיניים, לא נפטר באופן זה מחירי שיניו, כן גם כל מהומות המזרח-התיכון רבתי לא משנות את העובדה המדהימה, שבעוד שהלילה יתעברו כך וכך נשים יהודיות בישראל יתעברו אחיותיהן אשר ברחבי העולם הערבי בהמונים גדולים פי כמה וכמה, כמו שנאמר: "על אחת — כמה וכמה". לכן, ככל שאמת כי איראן מת או הכלב מת — ומבחינה זאת תחושת ההרווחה איראן מדומה — בעיית העם הפלסטיני לא מתה, ובעיית הצביון הלאומי, התרבותי והמוסרי של מדינת-ישראל לא מתה, ובעיית היות עם כובש ומדכא וזולתו לא מתה, ובעיית ההימור על שלום או על מילחמה לא מתה, ובעיית מקומו במזרח-התיכון שלום או בעיית כמותו ואיכותו לא מתה.

בצד זעקות לתיאום אסטרטגי, וצעקות, "זאב! זאב!" תוך הצבעה על חסיין ואסד חליפות, והדלפות, "אנא כורדי!" וחוכמולוגיות בוגיות על כיווני-תפילה יהודיים ומוסלמיים הפותרות כהרף עין את כל הבעיה היהודית-ערבית — שלא לדבר על חילולת, "הליהום" הממשלתית על, "האינטרנציונל האנטי-שמית" — ראוי שתקופת הרווחה, הקצרה או הארוכה, תנוצל היטב לבדקיבית, ולא רק בשני משרדי המפד"ל.